

**MODELUL ÎMPLINIRII ÎN ROMANELE
LUI D.H. LAWRENCE**

Dr. Minodora Otilia SIMION
Universitatea "Constantin Brâncuși" din
Târgu-Jiu

Rezumat: În toate produțiile lui literare, Lawrence pare să recreeze adevărul că viața reprezintă viețile individuale și că, cu excepția vieților individuale nu există nici o viață de care să fie interesat sau reverentios și nicio viață de care să se ocupe. Unicitatea vieții este indestructibil legată de separarea și ireductibila alteritate de vieți. Importanța supremă a împlinirii este în individ, pentru că aici (dacă nu aici, nicăieri) este viață. Insistența asupra individului, sau împlinirea individului, ca manifestare esențială a vieții poartă cu ea un corolar; unul care arată vocația specifică a romancierului inconfundabil: ea se realizează doar prin intermediul relațiilor celor mai delicate și complexe, sensibil la relațiile prin care individul poate atinge împlinirea.

În toate produțiile lui literare, Lawrence pare să recreeze adevărul că viața reprezintă de fapt viețile individuale și , cu excepția vieților individuale, nu există nici o viață de care el să fie interesat sau reverentios și nicio viață de care să se ocupe. Unicitatea vieții este indestructibil legată de separarea și ireductibila alteritate de vieți. Importanța supremă a împlinirii este în individ, pentru că aici (dacă nu aici, nicăieri) este viață. Insistența asupra individului, sau împlinirea individului, ca manifestare esențială a vieții poartă cu ea un corolar; unul care arată vocația specifică a romancierului inconfundabil: ea se realizează doar prin intermediul relațiilor celor mai delicate și complexe, sensibil la relațiile prin care individul poate atinge împlinirea

**THE PATTERN OF FULFILMENT IN
D.H. LAWRENCE'S NOVELS**

PhD Minodora Otilia SIMION
"Constantin Brâncuși" University of
Târgu-Jiu

Abstract: In all his literary productions, Lawrence seems to recreate the truth that life is a matter of individual lives and that except in individual lives there is no life to be interested in or reverent about and no life to be served. The oneness of life is indestructibly connected with the separateness and irreducible otherness of lives. The supreme importance of fulfilment is in the individual, because here(if not here, nowhere is life. The insistence on the individual, or fulfilment in the individual, as the essential manifestation of life carries with it a corollary; one that points to the specific vocation of the novelist more unmistakably: it is only by way of the most delicate and complex responsive relations with others that the individual can achieve fulfilment.

In all his literary productions, Lawrence seems to recreate the truth that life is a matter of individual lives and that except in individual lives there is no life to be interested in or reverent about and no life to be served. The oneness of life is indestructibly connected with the separateness and irreducible otherness of lives. The supreme importance of fulfilment is in the individual, because here(if not here, nowhere is life.

The insistence on the individual, or fulfilment in the individual, as the essential manifestation of life carries with it a corollary; one that points to the specific vocation of the novelist more unmistakably: it is only by way of the most delicate and complex responsive relations with others that

. Această temă are din nou insistența pe expunerea discursivă în cele două tratate *Psihoanaliza și Inconștientul și Fantasia inconștientului*

Acolo, în romane, tratarea temei are pentru o mare parte din morala sa implicită această insistență suplimentară: cu excepția distincției dintre persoane "împlinite" și persoane care sunt cu adevărat ei înșiși, recunoscând separarea lor, sau alteritatea și acceptând responsabilitatea acestui fapt -nu pot exista relații personale care să fie de durată și satisfăcătoare.

În *Curcubeul*, crearea finală a unei cunoașteri a eternității în fluxul timpului este crearea unui sine desăvârșit, pentru Ursula Brangwen. Lawrence a declarat: "Ideea mea de Eternitate ce o pot ilustra cel mai bine prin curcubeu este întâlnirea prin intermediul a două elemente. Reuniunea soarelui și a apei produce exact la locul și momentul potrivit curcubeul. Deci, este în tot, și aceasta este veșnică-Nirvana ... doar ca moment al reuniunii a două elemente. Nici o persoană nu s-ar putea să -l atingă singură fără această întâlnire." (Lawrence, 1938)

Abordarea dureroasă a Ursulei este convingător realizată. Curcubeul este o promisiune pentru realizarea ei personală, în viziunea ei de viață nouă, ca și cea exprimată în eseu "The Crown" : "... nou-născuți pe genunchi de întuneric, noi emise din pântecul creației, lumina care se află până la sfârșitul călătoriei, ziua veșnică, unitatea de spirit ... Sursa mea și problema constă în două eternități, sunt bazate pe cele două infinituri. Dar este absolut curcubeul care merge între irisul ființei mele." (Lawrence, 1964)

În același eseu, scris în 1915, întunericul a simbolizat Trupul, simțurile în războiul lor veșnic cu spiritul. Întunericul și lumina au fost leul și inorogul luptând pentru coroana, iar coroana a fost un simbol al sinelui adevărat desăvârșit: ca un sinonim pentru iris, sau curcubeu

the individual can achieve fulfilment. This theme has again its discursive exposition insistence in the two treatises *Psychoanalysis and the Unconsciousness* and *Fantasia of the Unconscious*.

There, in the novels, the treatment of the theme has for a major part of its implicit moral this further insistence: except between „fulfilled” individuals- individuals, that is who are really themselves, recognizing their separateness, or otherness and accepting the responsibility of that- there can be no personal relations that are lasting and satisfactory.

In *The Rainbow*, the final creation of a knowledge of eternity in the flux of time is the creation of a consummated self, for Ursula Brangwen. Lawrence declared: "My idea of Eternity I can best illustrate by the rainbow: it is the meeting half-way of two elements. The meeting of the sun and of the water produces at exactly the right place and moment, the rainbow. So it is in everything, and this is eternal-the Nirvana...just that moment of the meeting of the two elements. No one person could reach it alone without the meeting." (Lawrence, 1938)

Ursula's painful approach to a consummated self is convincingly established. The rainbow is a promise for her personal achievement in her vision of new life, like that expressed in the essay *The Crown*: "...new born on the knees of darkness, new issued from the womb of creation, the light which stands over the end of the journey, the everlasting day the oneness of the spirit...My source and issue is in two eternities, I am founded in the two infinites. But absolute is the rainbow that goes between the iris of my being." (Draper, 1964)

In the same essay, written in 1915, darkness symbolized the flesh, the senses in their everlasting war with the spirit. Dark and light were the lion and the unicorn fighting for the crown, and the crown was a symbol of the consummated true self: as a synonym to the iris, or rainbow.

The true self will be created, realized,

Sinele adevărat va fi creat, realizat, numai după ce individul și-a împlinit posibilitățile de a -și îmbina extremele în natura sa, suferința care vine din partea întunecată, bucuria care vine din lumină.

Momentul viziunii Ursulei pentru o viață nouă este momentul de eliberare a ei completă din lume, mica lume meschină pe care ea o identifica cu Skrebenski:

"Ea a văzut în curcubeu arhitectura noua a lumii ,vechea , fragila corupție înlăturată din lume, construită într-un material viu al Adevărului, potrivit cerului atotputernic."

Avortul spontan al Ursulei este dovada finală a respingerii lui Skrebenski și, ulterior, ea este gata "să recunoască un om creat de Dumnezeu", pentru a saluta un om care va veni "din infinit", un om--care a atins sinele . Ultima pagină a manuscrisului *Rainbow* poartă nota "Sfârșitul volumului I"; Birkin este omul pe care Ursula îl salută în *Women in Love*.

În continuarea la *Rainbow*, problema-cum aceasta se prezintă în ambele sale aspecte, personale și sociale, este din nou în primul rând preocupată de dificultatea de a obține un sine și această dificultate este considerată a fi în centrul unui cerc vicios deosebit.

În cazul lui Gerald, de exemplu, pentru că el pierde tot sensul de totalitate organică de a fi în activitatea sa din mine , el nu are un sine independent pe care să se bazeze în relația lui cu Gudrun , și numai pentru că el nu are nici sine real și nu are respect pentru el. Pretențiile de individualitate implică faptul că el însuși se coboară la perversitatea monstruoasă care degradează minerii transformându-i în simple instrumente. Este eșecul de a desăvârși un sine care subminează viața, și pentru a analiza acest fel de relație pe care dorește să o stabilească cu Ursula, Birkin acceptă această deficiență în "vechiul mod de iubire", ca fiind ceea ce este esențial de a evita. „Religia iubirii” pentru el este, de fapt, un

only after the individual has fulfilled the possibilities of both the marring extremes in his nature, the suffering that comes from the dark side, the joy that comes from the light.

The moment of Ursula's vision of new life is the moment of her complete release from the mean little world she identified with Skrebenski:

„She saw in the rainbow the world's new architecture the old, brittle corruption of houses and factories swept away the world built up in a living fabric of Truth, fitting to the over-arching heaven.”

Ursula's miscarriage is the final evidence of her rejection of Skrebenski and, thereafter she is ready „to recognize a man created by God”, to hail a man who will come” from the infinite”, a man-that is- who has achieved an individual self. The final page of the manuscript of *The Rainbow* bears the note „End of volume I”; Birkin is the man Ursula hails in *Women in Love*.

In the sequel to *The Rainbow*, the problem-as it presents itself in both its personal and social aspects, is again primarily concerned with the difficulty of achieving a self and this difficulty is seen to be at the centre of a particularly vicious circle.

In the case of Gerald, for instance, it is because he loses all sense of an organic wholeness of being in his work in the mines that he has no independent self on which to lean in his fatal relationship with Gudrun, but it is only because he has no real self to start with, and no respect for

The claims of individuality, that he lends himself to the monstrous perversity which degrades the miners to mere instruments. It is the failure to consummate a self that undermines life, and in considering the sort of relationship he wishes to establish with Ursula, Birkin fastens to this deficiency in „the old way of love” as that which it is essential to avoid. His „religion of love” is, in fact, a personal way of salvation for himself in the nechanized wilderness of the modern world.

mod personal de a se salva în sălbăticia mecanizată a lumii moderne.

Această iubire nu trebuie interpretată într-un sens romantic sau creștin. Este de fapt o relație între indivizi "împliniți" ,care rămân indivizi, dar care fiecare realizează prin celălalt un contact cu necunoscutul , non-uman și trans-uman. Unul dintre parteneri este "ușa" celuilalt către această putere necunoscută , sursa de viață la care creștinismul și umanitarismul mai modern și democrația, nu au acces.

Opiniile lui Birkin sunt de importanță centrală pentru dezvoltarea crezului autorului pentru că acestea sunt perfect identificabile cu cele ale lui Lawrence însuși: "Pe ansamblu, el a urât sexul , era o mare limitare. Sexul era cel care a transformat omul într-o jumătate a unui cuplu, femeia în jumătatea cealaltă. Și el voia să fie singur în el însuși, femeia singură în ea însăși. El a vrut ca sexul să revină la nivelul poftelor celorlalte , să fie considerat ca un proces funcțional, nu ca o împlinire. El credea în căsătoria sexelor. Dar dincolo de aceasta, el a vrut o colaborare în continuare, în cazul în care bărbatul și femeia să fie două ființe pure, fiecare reprezentând libertatea pentru celălalt , echilibrându-se reciproc ca doi poli de o forță, ca doi îngeri,sau doi demoni "(Lawrence,1970)

Fraze repetate în care omul este descris ca fiind "o jumătate dintr-un un cuplu", "fragment rupt dintr-o femeie", și "fragment rupt dintr -un întreg" amintesc de pasaje din *Rainbow* în care Tom se spune că este "capătul rupt al unui arc" și în care va își da seama că "în cazul în care Anna ar fi îndepătată, el s-ar prăbuși ca o casa din care pilonul central este îndepărtat"(Lawrence,1973)

Frazele indică, apoi, că Birkin urmărește un gând care duce direct de la romanul de mai devreme, dar direcția este diferită: relația ideală pe care Lawrence o subliniază pentru bărbații și femeile din *Rainbow* se poate spune a fi "doi în unul" , care este simbolizat

This love is not to be interpreted in a romantic or Christian sense. It is to be a relationship between „fulfilled” individuals, who remain individuals but who each achieve through the other some contact with the hitherto unknown, non-human and trans-human. One lover is to be the „door”of the other to this unknown power, the life source to which Christianity and still more modern humanitarianism and democracy, have no access.

Birkin's views are of central importance for the development of the author's thought-as they are perfectly identifiable with those of Lawrence himself:

„ On the whole, he hated sex, it was such a limitation. It was sex that turned the man into a broken half of a couple, the woman into the other broken half. And he wanted to be single in himself, the woman single in herself. He wanted sex to revert to the level of the other appetites, to be regarded as a functional process, not as a fulfilment. He believed in sex marriage. But beyond this, he wanted a further conjunction, where man had being and woman had being, two pure beings, each constituting the freedom of the other, balancing each other like two poles of one force, like two angels, or two demons.” (Lawrence, 1970)

The repeated phrases in which man is described as „ a broken half of a couple”, „the broken-off fragment of a woman”, and the „broken fragment of one whole” recall passages in *The Rainbow* in which Tom is said to be „the broken end of the arch” and in which will realizes that „ if anna were taken away, he would collapse as a house from which the central pillar is removed.” (Lawrence, 1973)

The phrases indicate, then, that Birkin is pursuing a thought which leads straight from the earlier novel, but the direction is curved differently: the ideal relationship that Lawrence points for the men and women of *The Rainbow* can be said to be the „two in one” that is symbolized by the rainbow arch: the relationship to which Birkin aspires with

prin arcul curcubeului : relația la care Birkin aspiră cu Ursula pot fi descrise cel mai bine (în termeni prin care Ursula crede) ca o "uniune reciprocă în separare".

Deși ambele fraze sugerează o împlinire într-o uniune care nu șterge individualitatea, în fraza anterioară accentul se pune pe uniune, în timp ce în aceasta din urmă este pe separare

Birkin, cu siguranță, este deosebit de preocupat de conceptul de ființă "unică, separată". El este îngrozit de ideea de orice fel de "fuzionare", pierdere de individualitate în uniunea iubirii :

"El a vrut atât de mult să fie liber, nu sub constrângerea oricărei nevoi de unificare sau torturat de dorința nesatisfăcută. Dorința și aspirația trebuie să-și găsească obiectul, fără toate această tortură, și acum, într-o lume de apă abundentă, setea este potolită aproape inconștient. Și el voia să fie cu Ursula liber ca și cu el însuși, unic și clar și plăcut, dar echilibrat, fiind polarizat cu ea. Fuzionarea, amestecul de dragoste urmau să devină nebunesc de odioase pentru el "(Lawrence, 1970)

În dorința insistentă a personajului lui de a fi "unic în sine", Lawrence trebuie să -și schimbe evaluarea semnificației actului sexual. Până în prezent actul sexual a avut o valoare transcendentă, în sensul că aceasta a fost privită nu doar ca mijloc prin care bărbatul și femeia se desăvârșesc împreună, ci ca mijloc prin care transcend separarea lor într-o uniune care este mai mare decât oricare. În propria terminologie a lui Lawrence, într-adevăr, actul se poate spune că a fost privit până în prezent ca o manifestare concretă a Duhului Sfânt, unificatoarea Sfintei Treimi. Birkin este primul personaj al lui Lawrence care să se gândească de sex ", ca la un proces funcțional, nu ca împlinire." "Ura" lui de "sex" se bazează pe percepția că el este distructiv al independenței bărbatului și al femeii, că, în cazul în care este permisă o pe valoare transcendentă, bărbatul și femeia

Ursula can be best described(in terms of which Ursula thinks of it) as a „mutual unison in separateness”. Though both phrases suggest a coming together in a union which does not obliterate singleness, in the earlier phrase the emphasis is on union, whereas in the latter it is on separateness.

Birkin, certainly is markedly preoccupied with the concept of „ single, separate being”. He shrinks in horror from the idea of any kind of „merging”, loss of individuality in the union of love:

„He wanted so much to be free, not under the compulsion of any need for unification or tortured by unsatisfied desire. Desire and aspiration should find their object without all this torture, as now, in a world of plenty of water, simple thirst is considerably satisfied almost unconsciously. And he wanted to be with ursula as free as with himself, single and clear and cool, yet balanced, polarized with her. The merging, the clutching, the mingling of love was to become madly abhorrent to him.” (Lawrence, 1970)

In his character's insistent desire to be „single in himself”, Lawrence has to change his valuation of the significance of sexual intercourse. Hitherto the sex act has had a transcendent value in the sense that it has been regarded not merely as the means by which man and woman consummate their coming together but as the means by which transcend their separateness in a union which is greater than either. In Lawrence's own terminology, indeed, the act may be said to have been viewed hitherto as a tangible manifestation of the Holy Ghost, the unifying third Person of the Trinity. Birkin is the first character in Lawrence to think of sex „ as a functional process, not as fulfilment.” His „hatred” of „sex” is founded on the perception that it is destructive of the independence of man and woman, that, if it is once allowed a transcendent value, man and woman must of necessity be incomplete in themselves.

In his essay on Hardy, Lawrence

trebuie în mod necesar să fie incompleți în ei înșiși.

În eseu său despre Hardy, Lawrence consideră că actul sexual este mijlocul prin care "amestecul de sex" este "depașit", acesta reprezintă, adică, cel prin care uniunea complexă dintre bărbați și femei este redusă la unicitatea elementară, bărbatul devenind bărbatul "pur", femeia –femeie "pură"; aceeași idee este clar exprimată în *Women in Love*:

"În epoca veche, înainte ca sexul să existe, eram amestecați, fiecare un amestec. Procesul de evidențierea a individualității a rezultat în marea polarizare de sex. Femeiescul de o parte, bărbătescul la alta. Dar separarea a fost imperfectă chiar și atunci. Și astfel, ciclul lumii noastre trece. Trebuie acum să vină o nouă zi, atunci când suntem ființe fiecare dintre noi, împlinite în diferență. Bărbatul este bărbat pur, femeia femeia pură, ei sunt perfect polarizați. Dar nu mai există nimic din oribila fuzionare, amestec al abnegației iubirii. Există doar dualitatea pură a polarizării, fiecare liber de orice contaminare cu celălalt. În fiecare individ este primordial, sexul este subordonat, dar perfect polarizat. Fiecare este o ființă unică, separată, cu propriile sale legi. Bărbatul are libertatea sa în stare pură, femeia pe a ei. Fiecare recunoaște perfecțiunea circuitului polarizat. Fiecare admite natura diferită a celuilalt".

Aspirația lui Birkin spre o "iubire mai presus de dragoste" este motivată de faptul că, omul este singur, omul este real, impersonal, dincolo de orice relație emoțională. Dorința lui este strâns contrabalansat de idealul de iubire convențional, sentimental și romantic al Ursulei, ideal pe care vrea să-l impună asupra relației lor. Birkin simte în această posesivitatea devoratoare, esențial egocentrică și maternă pe care o consideră dușman al vieții umane și creșterii:

Dar i se părea lui, femeia a fost întotdeauna atât de oribilă și posesivă, ea a avut o astfel de

considers that the sex act is the means by which" the admixture of sex" is „surpassed”, it is the means-that is to say-by which the complex union of male and female components in the individual man and woman is reduced to elemental singleness, the man becoming „pure”, man, the woman-„pure” woman; the same idea is clearly expressed in *Women in Love*:

„In the old age, before sex was, we were mixed, each one a mixture. The process of singling into individuality resulted into the great polarization of sex. The womanly drew to one side, the manly to the other. But the separation was imperfect even then. And so our world cycle passes. There is now to come the new day, when we are beings each of us, fulfilled in difference. The man is pure man, the woman pure woman, they are perfectly polarized. But there is no longer any of the horrible merging, mingling self-abnegation of love. There is only the pure duality of polarization, each one free from any contamination of the other. In each the individual is primal, sex is subordinate, but perfectly polarized. Each has a single, separate being, with its own laws. The man has his pure freedom, the woman hers. Each acknowledges the perfection of the polarized sex-circuit. Each admits the different nature in the other.”

Birkin's aspiration towards a „love beyond love” is motivated by the fact at the very last, one is alone, one is real, impersonal self that is beyond any emotional relationship. His desire is closely counterbalanced by Ursula's conventional, sentimental and romantic love-ideal which she wants to impose on their relationship. Birkin senses behind it that devouring and essentially egocentric maternal possessiveness that he regards as the enemy of human life and growth:

But it seemed to him, woman was always so horrible and clutching, she had such a lust for possession, a greed of self importance in love. She wanted to have, to own, to control, to be dominant. Everything must be referred

pofta de posesie, o lăcomie de importanță de sine în dragoste. Ea a vrut să aibă, să posede, să controleze, să domine. Totul trebuie să se refere la ea, la Femeie, la Magna Mater a tot, din care totul s-a născut și la care totul trebuie să fie redus în cele din urmă. Comentariile sale despre posesiva Magna Mater oferă o legătură evidentă cu scena ciudată în care Birkin, urmărit de Ursula pe ascuns, aruncă piatră după piatră în reflecția lunii în iazul morii. Scena în sine este una centrală, și nu are legături doar cu incidentele din *Femei îndrăgostite*, ci și cu *Curcubeul*, de asemenea.

Eficacitatea scenei este crescută dacă ne dăm seama că luna are o valoare simbolică pentru Ursula, precum și pentru Birkin: Luna care se reflectă în iaz este luna care a strălucit devastator pe Skrebensky, luna este planeta femeii independente, senzuale, devoratoare. Birkin însuși, atunci când pune un nume la ceea ce Ursula vag, dar instinctiv pricepe, el o invocă pe Cybele, "blestemata Siria Dea", chiar înainte de a începe să arunce cu pietre.

În *Creanga de aur*, J. Fraser descrie anumite ritualuri asociate cu Cybele și descrierea lui este sursa pentru Lawrence. Viziunea lui Birkin asupra zeiței ca fiind distructivă a sexului masculin: "Festivalul de primăvară a lui Cybele și Attis este cel mai bine cunoscut la noi în forma în care a fost celebrat la Roma, dar cum suntem informați că ceremoniile romane au fost, de asemenea, frigiane, putem presupune că ele nu diferă cu nimic de cele originale asiatică. Mai mult, am putea presupune, deși nu ni se spune în mod expres, că a fost în aceeași zi a Sângelui (a treia zi a festivalului) ... că novicii își sacrificau virilitatea ... rechemând-o pe Attis la viață și grăbind renașterea generală a naturii "

Birkin identifică în mod explicit, într-adevăr atât pe Ursula cât și pe Hermione, cu calități ale Marii Mame. Gudrun poate fi, de asemenea, adăugată la lista, pentru că Gerald

back to her, to Woman, to Great Mother of everything out of whom proceeded everything and to whom everything must be finally rendered up. His comments on the possessive Magna Mother provide an obvious link with the strangescene in which Birkin, unknowingly watched by Ursula, throws stone after stone at the reflection of the moon in the millpond. The scene itself is a central one, and it has links not only with the incidents in *Women in Love* but with *Rainbow*, too.

The effectiveness of the scene is increased if we realize that the moon has a symbolic value for Ursula, as well as for Birkin: the moon that is reflected in the pond is the moon that shone devastatingly on Skrebensky, the moon that is the planet of the self-assertive, sensual, devouring woman. Birkin himself, when putting a name to what Ursula vaguely but instinctively apprehends, he invokes Cybele, the "accursed Syria Dea" just before he begins to throw the stones.

In the *Golden Bough*, J. Fraser describes certain rites associated with Cybele and his description is the source for Lawrence. Birkin's view of the goddess as friendly but destructive of the male: "The great spring festival of Cybele and Attis is best known to us in the form in which it was celebrated at Rome, but as we are informed that the Roman ceremonies were also Phrygian, we may assume that they differed hardly, if at all, from their Asiatic original. Further, we may conjecture, though we are not expressly told, that it was on the same Day of the Blood (the third day of the festival) ... that the novices sacrificed their virility ... recalling Attis to life and hastening the general resurrection of nature."

Birkin indeed explicitly identifies both Ursula and Hermione with qualities of the Great Mother. Gudrun may be also added to the list, for it is to a magna mater figure that Gerald does obeisance.

The theme of female tyranny is strictly subordinate to the theme of female

se pleacă în fața figurii Magna Mater.

Tema tiraniei feminine este strict subordonată temei de izolare feminină "lumina rece, alba a independenței feminine" (*Anglia, Anglia mea*). Faimoasa scena a lunii Lunii devine o parabolă a redării dramatice a dezintegrării ego-ului feminin izolat și realizarea precară a individualității adevărate. Stralucirea lunii este inevitabilă la fel ca suferința Ursulei, sau a ei "stare de repudiere infailibil constantă". Și este sugerat faptul că, dacă ea suferă în mod constant, este din cauza prezenței constante și a asertivității sinelui său: "amărăciunea ciudată a prezenței", "ea însăși era reală, și numai ea". Și această auto-insistență sau radiantă asertivitate, atât triumfătoare cât și aprehensivă, se alătură unei infailibile auto-conștientizări.

"Tema Birkin" este, prin urmare, în principal preocupată de alegerea Ursulei ca fiind femeia cu care el să încerce împotriva puternicei ei rezistențe -ceea ce R.W. Robson numea "o doctrină curioasă de Apathie sexual". Eșecul său cu Hermione, care este întruchiparea supremă a urii lui Lawrence față de femeia modernă hiperrintellectualizată încercând să domine pe alții prin voința ei -reprezintă relația greșită dintre un bărbat și o femeie. Birkin trebuie să scape de această lume "albă" a spiritului, reprezentată de Hermione și Gerald sau prin gruparea Bloomsbury. El trebuie, de asemenea, să scape dintr-o ispită interioară pe care o simte foarte puternic față de un cult al experienței pur senzuale, "absurdă" evocat în romanul printr-o statueta din Africa de Vest, care este introdusă, cu simbolism dramatic eficace în capitolul numit "Totem".

Urmează o insistență asupra misterelor mari ce trebuie deslușite" misterele senzuale, lipsit de rațiune, îngrozitoare de dincolo de cultul phalic. ". Aceste mistere "implică o experiență religioasă profundă a cunoștințelor ezoterice, plonjarea în râul negru de senzualitate suprimată, Astfel, cu procesele-africane reprezentate de statueta din Africa de Vest a lui Halliday -Birkin contrastează procesul nord-european "alb" al

isolation-"the cold, white light of feminine independence" (England, My England). The famous moon scene becomes a parable of the dramatic rendering of the disintegration of the isolated female ego and the precarious achievement of true singleness. The radiance of the moon is inescapable just as Ursula's suffering is, or her "state of constant unfailing repudiation". And it is strongly implied that, if she constantly suffers, it is because of the constance presence and assertiveness of her own self:"the strange bitterness of her presence", "she herself was real, and only herself". And this self-insistence or radiant assertiveness, which is at once triumphant and apprehensive, goes with an unfailing self-awareness.

The "Birkin theme" is thus mainly concerned with his choice of Ursula as the woman with whom he is to try-against her strong resistance-what R.W. Robson called "a curious doctrine of sexual Apathie". His failure with Hermione-who is the supreme embodiment of Lawrence's loathing of the overintellectualized modern woman seeking to dominate others by her will-represents the wrong kind of relationship between a man and a woman. Birkin has to escape from this "white" world of the spirit represented by either Hermione and Gerald or by the Soho Bloomsbury Bohemians. He has also to escape from an inner temptation which he feels very strongly towards a cult of purely sensual, "mindless" experience evoked in the novel by a West African statuette which is introduced, with effective dramatic symbolism in the chapter called "Totem".

Here is an insistence upon the "great mysteries to be unsealed, sensual, mindless dreadful mysteries far beyond the phalic cult."These "mysteries" imply profound religious experience of esoteric knowledge, the plunge into the "putrescent"black river of suppressed sensuality.

Thus,with the African processes-represented by Halliday's West African statuette- Birkin contrasts the North European "white" process, the ice-destructive

cunoștințelor de gheață-destructive, anihilarea abstractă, pe care el o leagă în acest moment de Gerald. Tema Birkin devine atât complementară cât și contrastantă la tema Birkin.

Relația dintre Birkin și Gerald este aceea dintre omul care are naturalele umane care se arată într-un joc de spontaneitate emoțională și de mobilitate și o capacitate de sensibilitate-un om a cărui formă de viață crește din "centrul de viață", fără de care Lawrence a crezut că viața modernă este doar automatism și omul care lasă ca "voința-putere", "personalitate" și "idealuri", în sensul puternic de derogare pe care Lawrence le dă unor astfel de cuvinte, să interfereze cu relația sa corespunzătoare cu alți bărbați și femei și invers, și care blochează profunzimea emoțională și capacitatea de relație sinceră și tandrețe care erau pentru Lawrence dovezi de legătură cu o anumită putere de mai sus și de dincolo de individual.

Tema Gerald poate fi, de asemenea, redefinită în opoziție cu tipul de personaje-paznicul de vânătoare. Acest nou tip de personaje pot fi paznicul de vânătoare însuși din *Amantul Doamnei Chatterley*, dar uneori el este tigan, un italian din sud, un general mexican de sânge pur indian, un conte boem, un mire și o dată chiar un cal. Contrastul în multe sale manifestări alotropice este expresia unui fel de concepție Manicheistă de viață în care tipul paznic de vânătoare este izvorul vieții, potența și sensibilitate, iar tipul Gerald-adeșea sexual impotent-este saturat de corupție, provocând distrugerea de sine și a altora. S-ar putea spune, este Eros împotriva Thanatos.

Paznicul de vânătoare este întotdeauna conceput în termeni autentici dramatici: el este creat din experiența pură, în timp ce tipul Gerald este un concept dramatizat, o idee întruchipată de un om.

Mellors din *Amantul Lady Chatterley* este într-adevăr, omul natural al lui Lawrence, un fel de supraviețuitor al umanității reale în deșertul industrial modern, singurul tip de

knowledge, the snow-abstract annihilation, which he connects at this time with Gerald. The Birkin theme becomes both complementary and contrastive to the Birkin theme.

The relation between Birkin and Gerald is that between the man who has the right kind of human naturalness, showing itself in a play of emotional spontaneity and mobility and a capacity for tenderness- a man whose form of life grows from that "life center" without which Lawrence thought modern living was mere automatism and the man who lets "will-power", "personality" and "ideals" in the strongly derogating sense Lawrence gives to such words, interfere with his proper relation to other men and women and the reverse, and who locks the emotional depth and the capacity for sincere relationship and tenderness which for Lawrence were the evidence of connection with some power above and beyond the individual.

The Gerald theme can be also redefined in opposition to the gamekeeper type of characters. This new type of characters may be the gamekeeper himself from Lady Chatterley's Lover but sometimes he is gypsy, a southern Italian, a Mexican general of pure Indian blood, a Bohemian count, a groom and once even a horse. The contrast in its many allotropic manifestations is the expression of a kind of Manicheian conception of life in which the gamekeeper type is the fountain of life, potency and tenderness, the Gerald type- often sexually impotent- is the beared of corruption, causing destruction of self and of others. One could say, it is Eros against Thanatos.

The gamekeeper is always conceived in authentic dramatic terms: he is created out of pure experience while the Gerald type- a dramatized concept, an idea dressed up as a man.

Mellors from Lady Chatterley's Lover is indeed Lawrence's natural man, a kind of survivor of real humanity in the modern industrial desert, the only one type of

individ care poate oferi o rază de speranță pentru viitor. Connie Chatterley aparține aceluiași grup de personaje vitaliste și căldura ei, "tandrețea", care este opusă răcelii și lipsei de sensibilitate a soțului ei, Sir Clifford, se realizează în iubirea dintre ea și paznicul de vânătoare.

Povestea ei de dragoste cu Mellors este, de asemenea, în contrast cu toate experiența anterioară pe care a avut-o ea cu bărbații. Este o ruptură. Relațiile din adolescență ale lui de Connie și sorei ei, Hilda, cu doi băieți germani s-au bazat pe "atracție mentală". Ei au "luat emoția sexuală ca pe o senzație, și au rămas libere", senzația reală provenind din veșnica discuție. Izbucnirea războiului i-au împins înapoi în Anglia, unde acestea au intrat într-un grup din Cambridge de minți liberale, unde l-a găsit pe Clifford, reprezentant al vechii aristocrației. S-au căsătorit și, după luna de miere, Clifford a paralizat din cauza unei răni de război. Fundamentul acestei relații a fost din nou "mentalul", sexul -a fost doar un accident, unul dintre procesele curioase, depășite, organice, care a persistat în propria neîndemânare, dar nu a fost cu adevărat necesar "Cu privire la întrebarea vexată a paraliziei, Lawrence e însuși comentează în *A propos de Amantul Doamnei Chatterley* ... "atunci când am citit prima versiune, am recunoscut că shilodirea lui Clifford a simbolizat paralizia majorității bărbaților din clasa lui de azi."

În aventura ei cu Michaelis, scriitorul exploatează maternalismul frustrat al lui Connie. Ambele sunt extrem de egoiste în atitudinea lor, fiecare o privește pe cealaltă doar ca pe un furnizor de senzații. Natura acestei relații explică și justifică discuția prezentată satiric din Capitolul 4 unde sexul este redus la același nivel ca și discuțiile, fără implicații mai profunde. Senzația crescândă de irealitate a lui Connie, culminând cu relația cu Michaelis, indică sterilitatea la care astfel de opinii pot conduce și, ca și discuțiile avansate despre sex, discuția lărgeste semnificația situației neplăcute a lui

individual who may offer some hope for the future. Connie Chatterley belongs to the same group of vitalistic characters and her warmth of feeling- the "tenderness" which is opposed to her husband's, Sir Clifford's coldness and insensitiveness, is realized in the love between her and the gamekeeper.

Her love affair with Mellors is also in contrast to all the previous experience she has had with men. It is a break. The adolescent affairs of Connie and her sister, Hilda, with two German boys had been based on "mental attraction". They "took the sex-thrill as a sensation, and remained free", their real thrill coming from the eternal talk. The outbreak of war rushed them back to England where they fell in with a liberal-minded Cambridge group where she found Clifford-representative of the old aristocracy. They married and, after one month's honeymoon, Clifford was paralyzed by a war wound. The foundation of this relationship was once again "mental" -sex was merely an accident, or an adjunct, one of the curious obsolete organic processes which persisted in its own climsiness, but was not really necessary" On the vexed question of the paralysis, Lawrence himself comments in *A Propos of Lady Chatterley's Lover...* "when I read the first version, I recognized that the lameness of Clifford was symbolic of the paralysis of most men of his sort or class today."

In her affair with Michaelis, the writer of bad plays exploits Connie's frustrated maternalism. Both of them are utterly selfish in their attitude; each one regards the other as a mere provider of sensations. The nature of this relationship explains and justifies the satirically presented discussion in Chapter 4, where sex is reduced to the same level as talk, with no deeper implications.

Connie's increasing sense of unreality, culminating in the Michaelis affair, indicates the sterility to which such views may lead and, as typically advanced talk about sex, the discussion widens the significance of Connie's personal predicament so that it stands for that of a

Connie, astfel încât acesta să reprezinte o întreagă generație. Intrarea efectivă în scenă a paznicului de vânătoare, ca într-o piesa bine scrisă, este pregătită cu grijă. El aduce o schimbare completă în viața lui Connie. Pentru femeie el este "graba bruscă a unei amenințări de nicăieri" (Capitolul 5), în sensul că el va distruge trecutul ei, îi va da un ritm în întregime nou de viață și îi va da ceea ce Lawrence numește, "plenitudinea spontană, creativă de a fi "sau o viață plină de sens. Relația lor se dezvoltă din nou dincolo de nivelul fizic și moralitatea esențială a romanului nu este aceea a moralității convenționale, nici inversiune ei simplă, ci moralitatea vitalistă a adevărului față de sine sine: încă o dată avem material prezentat poetic, mai degrabă decât logic-el trebuie să fie înțeles numai prin emoții, care sunt ele însele subiect, decât prin intelect.

Modelul de inițiere în conștiința de sine și împlinire este reiterat. Ca și în cele mai multe dintre romanele lui Lawrence, iubitorii redescoperă ceea ce Birkin a numit "modul de libertate", care este intrarea paradisiacă în pură individualitate, sufletul individual, având prioritate față de dragostea și dorința de unire mai puternică decât orice izbucniri de emoție, o stare minunată de singularitate liberă, mândră. Această stare acceptă obligația de "legătura permanentă cu alții, și cu celălalt, se supune la jugul și lesa iubirii, dar nu-și pierde niciodată propria mândră individualitate, chiar în timp ce iubește și cedează."

Bibliografie:

Blamires Harry," A Short History of English Literature", Routledge,1984;
Carter, Ronald; McRae, John; „The Routledge History Of Literature in English, Britain and Ireland”, Routledge,2001
Draper, Ronald, "D.H.Lawrence", New York, Twaine Publishers Inc, 1964.
Fraser, G.S., "The Modern Writer and his

whole generation.

The actual entrance of the gamekeeper, as in a well written play, is carefully prepared. He brings about a complete change in Connie's life. For the woman he is "thw sudden rush of a threat out of nowhere"(Chapter 5), in the sense that he is to destroy her past, to give her a wholly new rhythm of life and to give her what Lawrence calls, "spontaneous, creative fulness of being" or a meaningful life. Their relationship develops again beyond the physical level and the essential morality of the novel is not that of a conventional morality, nor its mere inversion, but the vitalist morality of truth to the self:once again we have material presented poetically rather than logically-it is to be understood merely through emotions, which are themselves the subject matter, than through the intellect.

The pattern of initiation into self-awareness and fulfilment is reiterated. Like in most of Lawrence's novels, the lovers rediscover what Birkin has called"the way of freedom" which is |the paradisaal entry into pure single being", the individual soul taking precedence over love and desire for union stronger than any pangs of emotion, a lovely state of free, proud singleness. This state accepts the obligation of "the permanent connection with others, and with the other, *submits to the yoke and leash of love, but never forfeits its own proud individual singleness, even while it loves and yields.*"

Bibliography:

Blamires Harry," A Short History of English Literature", Routledge,1984;
Carter, Ronald; McRae, John; „The Routledge History Of Literature in English, Britain and Ireland”, Routledge,2001
Draper, Ronald, "D.H.Lawrence", New York, Twaine Publishers Inc, 1964.
Fraser, G.S., "The Modern Writer and his

World", Harmondsworth, Middlesex, Penguin Books Ltd, 1967

Lawrence, D.H., "Letters", Leipzig, The Albatross, 1938

Lawrence, D.H., "The Rainbow", Harmondsworth, Middlesex, Penguin Books, 1973

Lawrence, D.H., "Women in Love", Harmondsworth, Middlesex, Penguin books, 1970

Pritchard, R.E., "D.H.Lawrence-Body of Darkness", Pittsburgh, University of Pittsburgh Press, 1971

Sanders, Andrew, „The Short History of English Literature”, Clarendon Press, Oxford, 1994

World", Harmondsworth, Middlesex, Penguin Books Ltd, 1967

Lawrence, D.H., "Letters", Leipzig, The Albatross, 1938

Lawrence, D.H., "The Rainbow", Harmondsworth, Middlesex, Penguin Books, 1973

Lawrence, D.H., "Women in Love", Harmondsworth, Middlesex, Penguin books, 1970

Pritchard, R.E., "D.H.Lawrence-Body of Darkness", Pittsburgh, University of Pittsburgh Press, 1971

Sanders, Andrew, „The Short History of English Literature”, Clarendon Press, Oxford, 1994